Dehşet Palas Avm

İstanbul'da Karnaval Üçlemesi – İkinci Kitap

Metin Savaş

Roman

ÖTÜKEN

Metin Savaş; 1965 yılında Balıkesir'de, kalabalık ve nispeten varlıklı, klasik bir taşra ailesinin içinde doğdu. Beş yaşındayken ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşti. Lise eğitimini Vefa Lisesi'ndeyken yarıda bırakarak çalışma hayatına atılmak zorunda kaldı. Askerlik görevi öncesinde Lâleli semtindeki tek yıldızlı bir otelde komilik ve garsonluk yaptı. Babasının iş dünyasında karşılaştığı güçlükler nedeniyle doğduğu yer olan Balıkesir'e ailesiyle beraber geri döndü. O dönemden beri hayatını esnaflık (mahalle bakkallığı) yaparak kazanmaktaydı. 2012 yılının son ayında bakkal dükkânını kapatarak kendisini bütünüyle kitap okumaya ve roman yazmaya adamıştır. Şu sıralar Türk Ocakları Balıkesir Şubesi'nin yönetim kurulunda görev yapmaktadır. Yirmili yaşlarında iddiasız hikâyelerden oluşan ilk yazılarını yazmaya başladı. 1995 yılında Türk Edebiyatı Vakfı'nın düzenlediği Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda *Ninemin Türküleri* adlı kısa öyküsüyle mansiyon ödülüne lâyık görüldü. 1998 yılında Orkun Dergisi'nin tertiplediği makale yarışmasında ikincilik aldı. Bu dönemden sonra ilk roman denemelerini yaparak 1999 yılında İstanbul Tuzla Belediyesi'nin açmış olduğu roman yarışmasında *Efendi Dayının Kozalakları* adlı romanıyla birinciliği Ahmet Kekeç'le paylaştı. Söz konusu roman 2000 yılında kitaplaştı. İkinci romanı olan *Polika'nın Yeşil Çeşmesi* 2003 yılında yayımlandı. (Bu eser 2011'de Ötüken Neşriyat tarafından *Yeşil Çeşme* adıyla yayımlanmıştır). Daha sonra 2005'te *Zemheri Kuyusu* adlı romanı yayımlandı ve işbu roman aynı yıl Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülüne değer bulundu. 2008'de *Melengicin Gölgesinde*, 2010'da *Kargalar Derneği*, 2012 yılında *Erlik* isimli romanları yayımlandı. Aynı yıl içinde *Erlik* anlatısına ESKADER (Edebiyat, Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) roman armağanı verildi. 2014 yılındaysa "Türk romanına yaptığı katkılar" gerekçesiyle Türk Ocakları Genel Merkezi tarafından Ayvaz Gökdemir Edebiyat Ödülüyle taltif edildi. 2014 yılında *Kuvayı Milliye'nin Hazinesi* ve 2015 yılında *Baykuşlar Geceleyin Öter* adlı romanları yine Ötüken Neşriyat tarafından yayınlanmıştır.

İstanbul'da Karnaval Üçlemesi'nin
işbu ikinci kitabını
(eserleriyle ufkumu ve gözümü açan)
Jean Baudrillard üstadımıza ithaf ediyorum.

"Tüketim, haber, iletişim, kültür, bolluk… Bugün bütün bunlar yeni üretici güçler olarak sistemin kendisi tarafından –kendisi lehine daha büyük bir zafer için- gerçekleştirilir, keşfedilir ve örgütlenir… Şiddetten şiddetsizliğe evrilerek, sistem, bolluğu ve tüketimi sömürü ve savaşın yerine geçirir… Stratejik düzeyde sistemin bütünlüğünün varlığını sürdürebilmesi için daha güvenilir ve daha kontrol edilebilir ve çok daha etkili yöntemlere başvurması gerekir… Hastane yerine otomobil, çocuk parkı yerine renkli televizyon."

Jean Baudrillard

Tüketim Toplumu (*La Société de Consommation*) adlı eserinden

* * *

"Bizim kültürümüz üretken canavarlıklar yaratma kültürüdür… Artık şunu söyleyen kalmadı: 'Senin bir ruhun var ve onu kurtarmak gerek.' Artık bunun yerine şu söylem tercih ediliyor: 'Senin bir bedenin var ve onun haz duyması gerek."

Jean Baudrillard

Baştan Çıkarma Üzerine (*De la Séduction*) adlı eserinden

* * *

"Ah, o zamanlar hayat şimdikinden iyiymiş. O zamanlar insanlar mertmiş, birayı galonla içerlermiş, at sırtında yol alırlarmış, bizim gibi otomobile kurulup sigara tüttürmezlermiş, Daily Window'daki yalanları, pislikleri okuyup her gece aptal aptal televizyona bakmazlarmış. Polaris füzeleri, bilmem neler yokmuş. Şarap fıçılarıyla dürüstçe, sağlıklı, temiz yaşarlarmış, çocuklar büyüklerine saygı duyar, horlayıp aşağılamazlarmış onları. Savaş zamanında da masum insanları hidrojen bombalarıyla, bilmem neyle yok etmezlermiş şimdiki gibi, kılıçlarıyla mertçe kan döküp kafa keserlermiş, herkes de savaşa katılırmış. Şarkı söylediler mi şimdiki gibi –yeniyetmelere milyonlarca satılan plaklardaki gibi– boktan saçmalıklar değil, aklı başında sözleri olan, namuslu, güzel şarkılar söylerlermiş."

Anthony Burgess

Bir Elin Sesi Var (*One Hand Clapping*) adlı romanından

Birinci Bölüm

I

Sonbahar mevsiminin başlangıcıydı. Milâttan epeyce sonraki 2016 yılının Eylül ayıydı. Fırtınalı bir akşamdı. Yıldızlar seçilemiyor, güz yağmuru saatlerden beri sicim gibi iniyor, yüklü bulutlar çarpışıyor, şimşekler çakıyor, bütün haşmetiyle gök gürlüyor, deli rüzgâr kırbaç gibi savruluyor, çok uzaklarda bir yerlere yıldırımlar düşüyordu. Üsküdar semtinin dillere destan meşhur mu meşhur mütevazı alışveriş merkezi DEHŞET PALAS AVM'nin füme camdan çift kanatlı otomatik kapısı açıldı ve keskin üstübeç kokusu Alev Yakmaz'ın susak burnunu yakızladı.

"Dehşet Palas'a hoş geldiniz, böceğim!"

Alev Yakmaz hınkırdı, kendisine 'hoş geldiniz böceğim' diyen mini etekli mihmandarı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Kirpikleri çipil çipildi, fidan boylu bir şeydi, üstüne üstlük portakalları da epeyce iri ve dudakları silikonluydu. Mini eteğinin fileli ucunu sançıp durmaktaydı şuh görünümlü mihmandar.

Herkes gibi Alev Yakmaz da tanıyordu bu çipil kirpikli mihmandarı. Mütevazı alışveriş merkezindeki keskin üstübeç kokusu gitgide daha da kesifleşirken Alev Yakmaz istem dışı hınkırmıştı.

"İzninizle kendimi tanıtayım," dedi mini etekli Mihmandar Jâle ve tanıttı: "*Je m'apelle Jâle*. Dehşet Palas'ın en gözde tezgâhtarıyımdır övünmek gibi olmayacaksa. Evet ya, doğru işittiniz böceğim. *Je suis commis de magasin*. Gerçi bana konu mankeni muamelesi yapanlar da yok değildir

hani. Epeyce zamandan beridir burada çalışmaktayımdır. Hâlihazırda otuz üç yaşımdayımdır ki cennet yaşıdır bu. Yüksek tahsilim yoktursa da İngilizce, Almanca, Fransızca, Macarca ve hatta az buçuk Malayca konuşabilmekteyimdir. Kimileri okuyabiliyor ve fakat konuşamıyor. Bense konuşabiliyorum ama susmasını pek beceremiyorum. Benim gibilere çalçene denmekte olduğunu herhalde biliyorsunuzdur böceğim."

Alev Yakmaz gülümsedi. Mihmandar Jâle ise onun fıstık yeşili gözlerine dikkatle baktıktan sonra şöyle dedi:

"Beyaz Türk tipi mi var sizde? Fıstıkî gözleriniz beyazcamlarda daha farklı görünüyor sanki."

"Şöhret budalası olmamaya gayret etmekteyimdir," dedi Alev Yakmaz; böyle dedikten sonra da renksiz dudaklarıyla bir kez daha gülümsedi.

Türkiye'nin en saygın görsel medya kuruluşu olan PORTAKAL TV'nin reyting rekortmeni KIRMIZI PAZARTESİ programının yapımcısıydı Alev Yakmaz. Hem yapımcısıydı ve hem de sunucusuydu. Onu herkes tanıyordu. Bütün Türkiye biliyordu onu. Tevazu yüklü duruşuyla ve iddiasız, usturuplu, muntazam mı muntazam güzelliğiyle milletin gönlünde yer edinmeyi başarmıştı. KIRMIZI PAZARTESİ adlı program pazartesi akşamları dokuz buçukta başlıyordu. Bir tür şov idi. Her programa farklı bir konuk çıkıyordu. Reklâm kuşaklarıyla birlikte yayını normalde doksan dakika kadar sürüyordu veya sürmüyordu.

"Bütün Türkiye size hayran, bunu biliyor muydunuz böceğim?" dedi Mihmandar Jâle.

İkisi birlikte Fransızca bir şeyler konuşaraktan ÜSKÜDAR DEHŞET PALAS AVM'nin üstübeç kokulu zemin katında şöyle bir turladılar ve sonra da atlıkarıncalı yeraltı katına indiler. Yürüyen merdivenle inmişlerdi. Mütevazı alışveriş merkezinin yeraltı katı üstübeç değil de belirgin bir şekilde vanilya kokuyordu. Küçük çocuklar için tasar-

lanmış olan vanilya kokulu yeraltı katındaki atlıkarıncanın yanı sıra kaydırak, tahterevalli, rengârenk top havuzu, mürver ağacı tomruğu kerestesinden mamul dinozor, Toys Market, Ayşegül kitapçıkları serisi, Caillou ve Pepee tefrikaları ve benzerleri göz kamaştırıyordu. Zerdeçal fayanslı kirişlere boy aynaları raptedilmişti. Muazzam bir mekândı burası. Hiç de öyle mütevazı bir çarşıya benzemiyordu. Ikış tıkıştı ve kımıl kımıldı. İğne veya çuvaldız atsanız yere düşmeyeceği kesindi.

"Umarım güz yağmurunda buraya ulaşmanız zor olmamıştır," dedi Mihmandar Jâle.

"Şemsiyemi bile açmadan taksiyle geldim," diyerek tekrar gülümsedi Alev Yakmaz.

"Niçin yalnız geldiniz?"

"Az sonra kameraman arkadaşım da burada olur," dedi Alev Yakmaz.

Vanilya kokulu yeraltı katının dolambaçlı koridorlarında ilerliyorlardı şimdi. Vanilya kokusu onlar ilerledikçe zayıflıyordu. Neden sonra GÜVENLİK ODASI yazılı safir mavisi bir kapının sövesinde durdular, içeriye girdiler, etrafa bakındılar. Burada iki düzine kadar monitör vardı. Mütevazı alışveriş merkezinin her mahfilini gözetliyordu bu monitörler. Az ötede, güvenlik odasının bir köşesindeki palandız pazılı Çavuş Posbıyık epeyce meşgul gibiydi, gelenleri fark etmemişti. Mihmandar Jâle bir yandan mini eteğinin fileli ucunu sançıyor öte yandan da Alev Yakmaz'ı bilgilendiriyordu.

"Dehşet Palasımız tamı tamına yirmi neferlik güvenlik ordusu tarafından korunmaktadır. Monitörlerimiz 24 saat faaldir. Dur durak bilmiyoruz. Sizi palandız pazılı çavuşumuzla tanıştırmama izin veriniz böceğim."

"İzin veriyorum," dedi Alev Yakmaz.

"Gelsene biraz çavuş!"

Palandız pazılı Çavuş Posbıyık jilet gibi üniformasıyla davrandı ve afili bir çalım eşliğinde topuk selâmı çaktı şakkadak. Safir mavisi üniformasında yok yoktu hani. Hoşurlu palaska, bir çift kelepçe, meşin kılıflı Browning tabanca, Blaupunkt logolu telsiz, tam donanımlı güvenlik görevlisi olmak mucibince bekçi düdüğü, elektroşok cihazı ve sığır derisinden cop bile mevcuttu. Safir mavisi üniformadaki bütün bu takım taklavatı lüzum hâsıl olmadıkça (yersiz yere) kullanmak *güvenlik görevlileri içtüzüğü* uyarınca yasaktı. Su matarası, süngü ve kama türünden âlet ve edevatı keyfe keder dürtülerle (hava basmak için) kuşanmak da yasaktı. Yalnızca pranga taşımıyordu posbıyıklı çavuş.

"Dehşet Palasımızdaki yirmi neferlik güvenlik ordusuna mensup koçyiğitlerin sabit bir noktası yoktur," dedi Mihmandar Jâle ve ekledi: "Mütevazı alışveriş merkezimizin bütün sathında diledikleri gibi devriye gezme yetkisine sahiptirler. Gerek gördüklerinde, şüpheye kapıldıklarında veya herhangi bir sebeple kıllandıklarında Dehşet Palas'ın beş büyük katında, yeraltı mertebesinde, terasında yahut arka bahçesinde tekmil vermeksizin mevzi değiştirmeleri serbesttir. Sadece alışveriş merkezimizin füme camlı otomatik giriş kapısında nöbet tutan iki güvenlikçinin hareket alanı kısıtlıdır. Her biri ayrı ayrı yetenekli, gözleri pek, kulakları daima kirişte olan hünerli mi hünerli serdengeçtidir, böceğim."

"Dehşet Palas'ın güvenliğinin dünya çapında olduğunu zaten biliyoruz," dedi Alev Yakmaz.

"Bilmek yetmez. Bizzat görmek gerekir."

"Bunun için buradayım. Görmek için."

"Ne iyi ettiniz de geldiniz," dedi Mihmandar Jâle. "KIRMIZI PAZARTESİ programında DEHŞET PALAS AVM'yi mercek altına almaktan daha isabetli bir tutum sergileyemezdiniz keza. İyi ki varsınız diyorum ve sizi güvenlik odasından şutluyorum, böceğim."

İkisi birlikte yine Fransızca bir şeyler konuşarak dışarıya çıktılar, vanilya kokusunun peyderpey zayıfladığı dolambaçlı koridorları yeterince arşınladıktan sonra da gösterişli bir kapının eşiğinde istop ettiler. Koridordaki diğer kapılar gibi bu kapı da safir mavisi rengindeydi. Mihmandar Jâle gösterişli kapıyı tıklattı ama 'giriniz' lâfzını beklemeksizin açtı kapıyı. DEHŞET PALAS AVM'nin kırk yıllık yönetim kurulu başkanı olan Fiyakalı Muhtar'ın meşe kaplamalı makam odasıydı burası. Üstübeç veya vanilya değil de açıktan açığa nişasta kokuyordu ortalık. Karman çorman, hırtı pırtı ve fakat bilhassa koruncaklı, hatta kostak bir makam odasıydı. Güleç çehreli Fiyakalı Muhtar'ın al al yanakları olabildiğince sarkıktı. Et suratıyla çevresine güngörmüşlük saçıyordu. Teneşir horozu gibi ufak tefek bir bünyeye sahip olduğundan mıdır nedir abanoz karası damasko kaplamalı makam koltuğunda kaybolup gitmişti. *The Washington Post* gazetesi vardı elinde. Bir yandan 500 dolarlık Havana purosunu tellendiriyor, bir yandan da ikide bir balamoz bileğindeki Welch Unisex kol saatine nazar atıp duruyordu Mihmandar Jâle'yse şuh tavırlarla mini eteğinin fileli ucunu sançmaktaydı.

"Ne var?" dedi peltek bir ses tonuyla Fiyakalı Muhtar.

Mihmandar Jâle tiz perdeden cırlayık sesiyle karşılık verdi:

"Çekim için geldiler, haşmetmeap."

"Haşmet kim? Tanıyor muyuz biz?"

"Haşmet Beyefendi değil. Alev Yakmaz Hanımefendi teşrif ettiler."

Fiyakalı Muhtar dimdik baktı. Gazete hâlâ elindeydi. Alev Yakmaz da kalantor görünümlü muhtarı baştan ayağa süzüyordu şimdi. Gerçekten de güleç mi güleç bir çehresi vardı kalantor muhtarın. Mütebessim ve mülâyim dedikleri cinsten hatırlı bir kimseyi andırmaktaydı. Et suratlıydı zaten. Sarkık yanakları al aldı. Samur kaşlı, kirpi saçlı ve

gaga burunluydu. Konuşma tarzı ise hafiften, belli belirsiz peltekçeydi. Düztabanlığı ise cabası. Güleç mi güleç çehresi olabildiğince aydınlıktı. Pelteğimsi konuşma tarzına rağmen oturaklı bir adama benziyordu. Besbelli yeterince törpülenmiş ve yontulmuştu hayat gailesi içinde. Koskoca ve fakat mütevazı DEHŞET PALAS AVM'nin yönetim kurulu başkanı olmak zor işti herhalde. Yalak gözleri velfecri okuyup durmaktaydı. Matah görünümlü bir kimseydi ama hani öyle mazbut bir vatandaş olduğu da söylenemezdi.

"Çekim yapacaklar," dedi Mihmandar Jâle.

"Sebep?"

"Konuşmuştuk ya daha önce. KIRMIZI PAZARTESİ programında AVM'mizi mercek altına alacaklar. Belki belki neşter filan vuracaklar. Dünya çapında bir alışveriş merkezi olduğumuz hakikatini KIRMIZI PAZARTESİ programı sayesinde işitmeyen kalmayacak."

"Doğru bir seçim," dedi Fiyakalı Muhtar ve sordu:

"Senin eteğin neden bu kadar kısa?"

"Mini etek olduğu için," dedi Mihmandar Jâle.

"Bacakların görünüyor."

"AVM'mizin selâmeti için yapmayacağım şey yoktur, patron."

"Bravo."

Yalnızca Mihmandar Jâle değil, Alev Yakmaz dahi makam masası önünde hörmetle dikilmekteydi. Düpedüz nişasta kokuyor burası. Rıhtımdaki martıların çığlıkları işitilmiyor. Güzel Türkiye'min güzel insanları. Göreceğiz bakalım. Hiç şüphem yok ki KIRMIZI PAZARTESİ programının reytingi tavan yapacaktır. Fakat… Nedir bu Tanrı aşkına? Düşünürken bile KIRMIZI PAZARTESİ tamlamasını büyük harflerle geçirmekteyim zihnimden.

Fiyakalı Muhtar'ın makam odasının kapısı aralık bırakılmıştı. Mihmandar Jâle yüz geri edip de safir mavisi kapıyı örtmeye yeltendiği esnada dışarıdan, kapı aralığından

odun gibi bir kol uzandı ve örtme teşebbüsünü akamete uğrattı.

"Hah," dedi Alev Yakmaz. "Kameraman arkadaş geldi nihayet."

Kameraman arkadaşla birlikte palandız pazılı Çavuş Posbıyık da içeriye girmişti. Fiyakalı Muhtar şöyle bir kesik attı, fıstık yeşili gözlü televizyoncu bayana yer gösterdi, elinden düşürmediği *The Washington Post* gazetesini katlayarak güderi sumenin yamacına bıraktı. Sonra da sordu:

"Adın ne?"

"Çavuş Posbıyık," dedi palandız pazılı çavuş.

"Sana mı sordum, teres!"

Adın ne şeklindeki yalın sualin bir başkasına değil de doğrudan doğruya kendisine yöneltilmiş bulunduğunu çakozlamış olmanın gururu içindeki kameraman arkadaş ses verdi:

"Ivarr Ramirez."

"Ha?"

"*My name is Ivarr Ramirez*."

"Ne bu şimdi böyle?"

"Jamaikalıyımdır aslen," dedi Ivarr Ramirez.

"Aksan niye yok sende?"

"Geçmiş zamanda Frankfurtlu bir bayan filologdan Türkçe diksiyon dersleri almıştım, mösyö."

"Nasıl bir ders?"

"Hem de ne ders! Frankfurtlu filologla tokuşmama ramak kalmıştı. Gelgelelim tokuşmacı filologumuzun kıskanç kocası tam da zamanında baskın yapınca ikimizin de hevesi kursağımızda kalmıştı. Benimle vuruşmaya dünden hazırdı yırtık filolog. Fakat kısmet değilmiş. Olmadı mı olmuyor böyle şeyler, mösyö."

"Oluyor hayatta böyle şeyler," dedi Fiyakalı Muhtar ve akabinde sordu: "İstanbul'a ne halt etmeye geldin peki?"

"İki kıtanın kavuştuğu devasa bir kent! Daha ne olsun?"

"Kameramansın sen şimdi, doğru muyum?"

"Aslına bakarsanız senaristim. Kameramanlıksa hobimdir."

"Kamera korkusu mu var sende?"

"Fobi demedim ki."

"Şu hâlde ne dedin?"

"Hobi."

"Hayatta oluyor böyle şeyler. Elden ne gelir?"

"Aslında reklâm filmleri senaristiyim ben," dedi Ivarr Ramirez. "Kısa metrajlı reklâm filmlerine haldır haldır çılgınca senaryolar yazıyorum. Uzmanlık alanımdır bu."

"Ne kadar çılgın?"

"Bir örnek vereyim: Anadan üryan bir tufacı jigolo Saab otomobiliyle Jamaika'nın kumsalında volta atarken Nelson bikinili gencecik bir zoptik kızcağız kıvılcımlar saçarak krom kaplama pergolaya kaskatı uzanır. Kusmuk ve sidik râyihalı tiksinç bir pergoladır bu pergola. Orta yerinde hamak vardır. Hamağın içi dantelli şiltelerle bezelidir. Dantelli şiltelerin üzeri irin kaplıdır. Zoptik kızcağız kemiksiz vücudundaki Nelson bikiniyi fora edip de cascavlak kaldığında gökyüzünden küme küme bulutlar geçiyordur. Saab otomobilli tufacı jigoloysa elinde bir kadeh tekilayla zoptik kızcağızın üzerine abanıyordur. Saab senin mi diye soruyordur zoptik kızcağız. Jigolo oğlan da onun dinç ampullerine bakıp hepsi senin mi yavrum diyerek yavşıyordur. Sonrasında her ikisi de irin kaplı şiltelere gömülerek külçe gibi yığılıp kalıyorlardır."

"Pek tuhaf bir senaryoymuş. Saab otomobil reklâmı mı yoksa Nelson bikini reklâmı mı?"

"Hiç alâkası yok. Dantelli şilte reklâmıydı."

"İşe yaradı mı bari?"

"Reklâm filmi Jamaika'da o kadar tutuldu ki anlatamam. Üretici firma çılgınca talepleri karşılamakta yaya ka-

lınca Mersin'deki gökdelenin merdiven altında fason üretim yapan madrabazlarla kavilleşmişlerdi."

"Hayatta böyle şeyler hep oluyor tabiatıyla," dedi güleç yüzlü kalantor muhtar ve ekledi:

"Çekilebilirsiniz artık."

Makam odasındaki kalabalık temennayla çekilmeye hazırlanırken Fiyakalı Muhtar peltek sesiyle "Durun!" diye höykürmüştü. Mihmandar Jâle sordu:

"Bir şey mi vardı, tontonum?"

"Neydi senin adın?"

"Çavuş Posbıyık," dedi palandız pazılı çavuş.

"Neden hep böyle yapıyorsun, çavuş?"

"*My name is Ivarr Ramirez,*" dedi çılgın kameraman.

"Pekâlâ. Çekilebilirsiniz."

Çekildiler.

II

Akşamın dokuz buçuğuna dayanmıştı saatler. Güz yağmuru bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. ÜSKÜDAR DEHŞET PALAS AVM ise sonbahar mevsiminin başlangıcında hıncahınç doluydu. Herkes oradaydı ve coğrafya civcivliydi. Minik serçeler oradaydı. Beyaz yakalılar, ev tavukları, damperli bıldırcınlar, zıpçıktı tokmakçılar, haylaz şoparlar, afacan şopdikler, yaygaracı cimcimeler ve benzerleri hep oradaydılar. Beş büyük kattan ibaret ışıltılı bir yapıydı mütevazı alışveriş merkezi. Her köşesi, her kuytusu sımsıkı üstübeç kokuyordu. Helikopter pisti olarak tasarlanmış olan havadar ve yeleğen teras katının manzarası o biçimdi. İstanbul şehrinin siluetine hâkimdi teras katı. Boğaziçi'nin göz kamaştırıcı yakamozlarını bile seçebiliyordunuz. Vanilya kokulu yeraltı katıysa apayrı bir âlemdi sanki. DEHŞET PALAS AVM o derece acayip bir

çarşıydı ki, zemin katında kenef, ikinci katında helâ, üçüncü katında yüznumara, dördüncü katında memişhane ve beşinci katında ayakyolu bulunmaktaydı. Yeraltı katında ise döküntü bokyolu hizmete açıktı. Bir de terasta kuburluk vardı.

Alev Yakmaz hınkırdı. Yanını yöresini yokladıktan sonra da alışveriş merkezinin ikinci katına çıktı. Burası da cafcaflı bir mahfildi. Şavalak kılıklı bir serseri ikinci katın bir köşesindeki FUJİ COLOR mağazasının eşiğinde siftinip duruyordu. Şavalak kılıklı serseriyi fark etmişti susak burunlu televizyoncu bayan. Şavalak kılıklı serseri de Alev Yakmaz'ın fıstık yeşili gözlerini fark etmiş gibiydi.

Az ötedeki hâmile bir kadın PREGNANT WOMAN künyeli bir giyim mağazasının janjanlı vitrinine bakınıp durmaktaydı.

FUJİ COLOR mağazası eşiğinde siftinip durmakta olan şavalak kılıklı serseri anlık bir depreşmeyle hareketlenerek PREGNANT WOMAN mağazasının vitrinine bakmakta olan hâmile kadının omzundaki yılan derisinden çantayı kaşla göz arasında kaparak vınlamaya yeltendi.

Hâmile kadın apışıp kalmıştı.

Alev Yakmaz ise şavalak kılıklı serserinin suratına pürdikkat bakıp duruyordu.

O an tesadüfen oradan geçmekte olan mini etekli Mihmandar Jâle yelpirdedi, davrandı, şöyle bir silkindikten sonra da yürüyen merdivene ılgar edip hâmile kadının çantasını kapmış olan şavalak kılıklı serseriyi ense kökünden kıskıvrak yakaladı. Sonra okkalı bir tingoz çaktı. Sonra da şavalak kılıklı serserinin şah damarına elinin kenarıyla bir darbe indirdi. Şavalak kılıklı serseri kıskıvrak olduğu yere çökerek debelenmeye başlamıştı. Güçlükle soluk alıyordu, nefesi kesilmiş gibiydi, hırlayıp durmaktaydı.

Bu esnada iki nefer güvenlik görevlisi de olay mahalline koşup gelmişlerdi.

"Çekiyor musun bütün bunları?" diye sordu Alev Yakmaz.

"Çekiyorum bacım," diyerek yılışmıştı çılgın kameraman Ivarr Ramirez.

"Bacım deme bana!"

Mihmandar Jâle çökmüş bulunduğu yerde tıknefes debelenip durmakta olan şavalak kılıklı serserinin pençesindeki yılan derisinden çantayı söküp alarak hâmile kadına iade etti.

"Çok mersi," demişti hâmile kadın.

Alev Yakmaz ise hâlâ, ama az beriden, şavalak kılıklı serserinin yüz hatlarını seyredip durmaktaydı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Hayati Tehlike. "Hortlak görmüş gibisiniz!"

Alev Yakmaz dönüp baktı. Bocaladı. Hayati Tehlike'yi henüz tanımıyordu bile. Ama işitmiştim adını. İki dirhem bir çekirdek.

Olay mahalline çok geçmeden kalantor görünümlü Fiyakalı Muhtar da koşup gelmişti. DEHŞET PALAS AVM'nin Fiyakalı Muhtar'ını İstanbul'da tanımayan yoktu. Yoktu zira kalantor muhtarın medyatik bir yüzü vardı. Onu herkes televizyondan biliyordu.

Yılan derisinden çantasına geri kavuşmuş olan hâmile kadın Fiyakalı Muhtar'a uğrun uğrun sokularak, "Şikâyetçiyim beyefendi," dedi.

"Kimden şikâyetçisiniz, hanımefendi?"

"Aha işte, şu haddini bilmez kapkaççı oğlandan şikâyetçiyim, muhtar kardeş."

"Gecikmiş infaz adaletten sayılmaz," dedi Fiyakalı Muhtar ve olay mahallinde emre amade beklemekte bulanan iki nefer güvenlik görevlisine buyruk verdi.

"Kapkaççı zibidiyi falakaya yatıralım, arkadaşlar!"

"Fakat efendim; nasıl olur?"

"İbret-i âlem için, değil mi ki, bal gibi olur arkadaşlar!"

Kaşla göz arasındaki kısacık bir lâhzada olay mahalline otantik bir falaka getirilmişti.

Alışveriş merkezinin ikinci katına yığışmış olan tüketici müşteriler (ki onlara nezaketen *alışveriş merkezinin ziyaretçileri* denmekteydi) olay mahallinde olanı biteni seyre koyulmuşlardı.

"Benim çantam hakiki yılan derisi değildir aslında," dedi hâmile kadın.

"Hakikat-i hâlde yanılsamalar infazın zaruretini öteleyemez," diyerek diklendi Fiyakalı Muhtar. Sonra peltek ses tonuyla höykürdü:

"İbret-i âlem için kapkaççı zibidiyi falakaya yatıralım, arkadaşlar!"

İki nefer güvenlik görevlisi yek hamlede hareketlenerekten şavalak kılıklı serseriyi çalyaka yere yatırınca palandız pazılı Çavuş Posbıyık koştu geldi ve falaka cezasını infaza koyuldu.

"Elde var bir…"

"Elde var iki…"

Ayak tabanlarına yediği her darbeyle inlemekte olan kapkaççı zibidinin feryatları karşısında alışveriş merkezinin ziyaretçileri mesrurdular. Komando bereli bir amcabey falakacı güvenlik görevlilerine tok sesiyle gaz vermekteydi.

"Vurun yiğitlerim! Acımayın zibidiye!"

"Elde var üç…"

"Merhamet!" diye yakarıyordu şimdi şavalak kılıklı kapkaççı. Fakat onun yakarışlı sesini işiten kalabalıkta merhametten eser yok gibiydi.

III

Mihmandar Jâle ile Alev Yakmaz beraberce mütevazı alışveriş merkezinde piyasaya çıkmışlardı şimdi de. Çipil

kirpikli Mihmandar Jâle şuh tavırlar eşliğinde mini eteğinin fileli ucunu sançıp dururken Alev Yakmaz da fıstık yeşili gözlerini dört açmış vaziyette Dehşet Palas'ın ucunu bucağını gözlemlemekle meşguldü. Kusursuz bir program hazırlamazsam bana da Alev Yakmaz demesinler formatındaydı şu dakika. İnce eleyip sık dokuyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya özen gösteriyordu. Jamaika uyruklu çılgın senarist Ivarr Ramirez ise zikzaklar çizerekten yer değiştirip duruyor, mütemadiyen yalpalıyor veya sendeliyor, kâh oradan kâh buradan görüntüler yakalama gayretkeşliği içerisinde kamerasını konuşturuyordu. Şeker pancarı gibi demevî suratlının tekiydi. Boyun damarlarını kabartarak barut kesilmiş hâlde uflayıp püflüyordu. Sıska, cılız, çırpı, güdük ve haşlak tabiatlı bir adamdı. Püsürlünün tekiydi. Üstelik iskorpit balığı misli iri başlıydı. Onunla kokteyllere, resepsiyonlara filan gidenin vay hâlineydi. O denli can sıkıcıydı ki kendisine damlık eden talihsiz kadının içi daralıyordu. Kısa metrajlı reklâm filmlerinin uzman senaristliğine soyunmuş olduğu için midir nedir Olympia daktilosunda sürgit bir şeyler yazar dururdu. Bütün gece uyumaz, gözleri kan çanağına döner, yine de vazgeçmez, hoşafı çıkıncaya kadar çalakalem yazardı hep.

Gecenin on biri miydi neydi? DEHŞET PALAS AVM hâlen daha tıklım tıklım doluydu. Sanki hiç kimse üstübeç kokulu mütevazı alışveriş merkezini terk etmek istemiyordu. Cıvıl cıvıldı ortalık. Zemin katın orta yerindeki Örümcek Adam kostümlü bir soytarı hüngürdemekle iştigal hâlindeydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Alev Yakmaz.

"Dehşet Palas'ın soytarısıyım," dedi Örümcek Adam.

"Ne gibi?"

"Değil mi ki her alışveriş merkezinde bir şaklabana ihtiyaç vardır? İşte bendeniz de Dehşet Palasımızın maskarasıyımdır."

"Enteresan."

"Örümcek Adam deyip de hakir görmek olur mu hiç? Şarlatanın tekiyim nihayetinde! Ve aynı zamanda şebeklik vazifesini de uhdemde barındırmaktayımdır. Karnaval maskarası da diyebilirsiniz bana."

Alev Yakmaz daha fazla pas vermeye gerek görmeksizin pergelleri açtı ve yürüyen merdivenden tarafa seğirtti. Çılgın kameramansa ha bire çekim yapıyordu. Mihmandar Jâle'yse her zamanki şuh tavırlarıyla mini eteğinin fileli ucunu biteviye sançarken alışveriş merkezinin kalabalığındaki tüysüz delikanlılara işveli nazarlar fırlatıp durmaktaydı. Neden sonra hep birlikte atlıkarıncalı yeraltı katına indiklerinde Mihmandar Jâle rengârenk top havuzundaki küçük çocuklardan tarafa yumuldu.

"Örümcek Adam'a merhaba demek ister miydiniz, sevgili bızdıklar!"

"Merhaba," diyerek tısladı tosun cüsseli bir oğlan çocuğu. Örümcek Adam kostümlü şaklabansa sâniye sektirmeksizin karşılık verdi:

"Merhaba tosuncuk!"

Tosun cüsseli çocuk kalın dudaklarını büzüştürüp var gücüyle abanaraktan Örümcek Adam'ın suratına tükürdü.

"İltifat buyuruyorsunuz efendim," dedi Örümcek Adam.

Diğer çocuklar kahkahayı basmışlardı bile.

Bastıbacak bir kız çocuğu sordu:

"Sana neden Mihmandar Jâle diyorlar ki?"

"Neden demesinler ki, böceğim?"

"Ama neden?" dedi tosuncuk oğlan ısrarla.

"Çünkü ben mihmandarım."

"Anlıyorum," diyerek gülümsemişti bastıbacak kız çocuğu.

"Hayır, anlamıyorsun."

"Anlamam gerekmiyor ki."